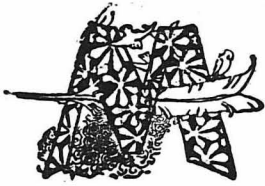

ΓΕΛΛΗ Η ΦΙΛΙΣΤΑ

ΤΟΥ Β. ΓΕΡΙΒÉΡΕ

Η ΤΡΕΛΛΗ ΖΑΝΝΕΤΑ

ΕΣΗΜΕΡΙ του καλοκαιριού.

Ένας ήλιος φλογερός ζεματίζει την πλάσι κι' η πέτρα σάζει απ' τη λαύρα. Στο κάπως δροσερό απόσπασμα μιάς κρεββατινας, καμωμένης από τους κλώνους της κληματαριάς κι' από πυκνές περικουλάδες, εινε στρωμένο με καθαίο, χρωματιστό τραπεζομάνηλο το μακρόν τραπέζι της οικογενείας, ή οποία, καθισμένη γύρω του τρώει διαστικιά και με άνυπομονησία...

Ο πατέρας, ένας τραχιάς και άξεστος ζευγάς με πλατειούς ώμους, με άγρια και κατακόκκινα μούτρα και με μάτια βλοσυρού μασοί άμυλτος και κατσούφης. Άντικρυ τον ή γυναίκα του, μιά μεσοκωπή γκρινάρα στρίγγλα, με μάτια βρουλα και τρόπους φροσιμένους, τρώει κι' αυτή άμυλτη, μα πού δεν της μιλάει κανένας. Έχει στο πλάι της τα δυο παιδιά της, το πρώτο και το τελευταίο, ενώ το μεσαίο—ή Ζαννέτα—κάθεται μπρός στα πόδια του τραπέζιου, και τρώει σαν σκυλί από μιά μωστοκασιμένη γαβαθούλα...

Η μάννα βλο και φροντίζει για τα δυο πλαϊνά παιδιά της, τους κόβει το κρέας κομματάκια, τους δίνει τον καλύτερο μεζέ απ' το φαγητό, και κάθε φορά τους σίχχει και ματιές γεμάτες στοργή και λαχτάρα...

Γιά την φτωχή Ζαννέτα όμως μονάχα μισός νοιώθει ή άξεστη και πρωτόγονη αυτή μητέρα, ένα ανεξήγητο μίσος, πού το πρωτόνυωσε απ' τη στιγμή πού την έφερε στον κόσμο...

Σέ λίγο ή Ζαννέτα, πού έφαγε το λιγοστό φαγητό της, μά πού πεινάει άκόμα, σηκώνεται απ' το χάμα, κρατάει με θόος παρασπυράκια το γαβαθάκι της, κι' άμυλτη, μιλώντας μόνον με τα μεγάλα άδθα και μελαγχολικά της μάτια ζητάει λίγο φαγητό.

—Έφαγες τόν περιόρισμο, κι' άκόμα θέζεις; Κοιτώντας νά υιάς ατά κι' έμάς, λμιασμένο... Νά!... Χόρτασε έπιτέλους!..

Έτσι μοιρομυρίζει γκρινάρα ή μητέρα της και της όνειε δυο μεγάλες κοιταξέσ σούπα στη γαβαθά της τόσο άπότομα, ώστε ή ιση γίνεται έξο.

Ο πατέρας τρώει άμυλτος πάντα, τ' άλλα δυο άδέρσρα με πεινή γαστράκια παραλοιοθούν τη στιγμή αυτή, ή υιάνα ένασσίθει στο πάτο της, κι' ή Ζαννέτα... Ά!... Η Ζαννετοίλα ή καϊμένη σιγοτρώει πάλι, δίγως νά νοιώθει κανένα μίσος ή καζία...

Έπειτ' από λίγο ώρα, όταν πειά άπόφαγαν βλο, ή μάννα σηκώνει το τραπέζι, τα δυο είνουμένα της παιδιά το στρώνουν πρόσρασα στο παχνίδι, ο πατέρας σίχχει σανό στο έλλογο, και, σασμαρώνοντας τόν φρογοάδαρο του τόν φροτύνει άλευσα για το μύλο και ή Ζαννέτα, παίρνοντας ένα μακουό καλάμι, βάζει μπρός το φροσπώ της καπάδι—τάπιες, χήνες και γαλοπούλες—και το προγκάει μηχανικά για τη βοσκή...

Κάμποσα μέτρα παρακάτω απ' το ισόνειο σπίτι της Ζαννέτας, βούσεται ένα μεγάλο σπίτι, άρχοντοπνό σαν παλάτι: Εινε το σπίτι του πνό πλούσιου κτηματία της έταορίας...

Σ' αυτό το πλοισόσπιτο πάλι, ή γυναίκα του κτηματία, μά στρωμένη και κακοσπίτη σασαντάρα, δεν χονεύει καθόλου το προγονό της, τόν μικρό, ζωηρό και άτακτο Πάολ. Παντρεύτηκε τόν χήσο κτηματία για τα λεπτά του, δεν άπόκτησε παιδι μαζύ του και γι' αυτό δεν έχει μάτια για νά δη τόν πούγονό της...

Κι' ο πατέρας του τί λέει!... Μα αυτός εινε ένας άνθρωπος φλησυχος, άποστρέφεται τούς καννάδες... Στην άρχη θύμωσε, γριώνασε, μα στά τελευταία του π'ος τόν άέρα ή γυναίκα του, κι' από τότε βούλωσε όριστικά το στόμα του...

Κι' ο Πάολ άπόμεινε στο έλεος του Καλοφ Θεού και της μητριάς του. Στο γκοιό βλο τόν φρονάζουν εζιότατος, γιατί απ' τη πωιό ίσασε το θράδυ τρέχει στις ροζες σαν άλάνης, πετροβολάει τα σκυλιά, σημάζει τούς χήπους απ' τα φροφτα τους, και βάζει στο σμάδι με το λάστιχό του τα λαμπουγάλια τών φαναριών της κοινότητος.

Κανένας δεν τόν έπβλέπει, κανένας δεν του μαζεύει τα λουριά, κανένας δεν τόν συμμιουλεύει, και, περισσότερο απ' βλους, δεν ενδιαφέρεται γι' αυτόν ή μητριά του.

Μιά μέρα το τρελλάκι αυτό, ο Πάολ, άντάμωσε τυχαίο στο

δρόμο τη Ζαννέτα. Έκλαγε ή καϊμένη, γιατί είχε χάσει ένα χηνάρι, κι' έξινε την πλάτη της άπό τώρα για το θραδυό έλοφορτωμα απ' τη μάννα της...

Τα δυο παιδιά πού είχαν ιδωθεί κι' άλλοτε, άλλαξαν λίγες κουβεντούλες ή άποίες, ώστόσο έκρυθαν πολλούς καιμους; και φαριμάκια. Ήσαν και τα δυο δυστυχισμένα, γιατί ποτέ δεν τα έθωμανε εις μάννας τους το χάδι...

Έτσι ξανατάμωσαν και τα ξανάπαν... Στο τέλος μάλιστα ένοιοθαν τόσο την άνάγκη το ένα του άλλου, ώστε άντάμωσαν κάθς μέρα και κάθε θράδυ, ξαναγύριζαν μαζύ απ' τα χωράφια, όπου περνούσαν χαρούμενες ώρες...

Ζούσαν εύτυχισμένα έτσι, τα άμοιρα αυτά παιδιά...

Μιά έβδομάδα τώρα, ή Ζαννέτα περμένει νά δη τόν Πάολ, μά δεν τόν βλέπει. Ρίχνει τη λυπητερή ματιά της στα πατάσια της και στα χηνάρια της, κι' αυτά, σαν νά καταλαβαίνουν τη θλίψη της μικρούλας τους κυρίας, τεντώνουν το λαμό τους στον ουρανό, παρακαλώντας το Θεό νά την παρηγορήσει...

Τί έχει;...

Νά, έδώ και μιά έβδομάδα τώρα—καθώς της ειλαν το πρωτόπατέρας του Πάολ τόν έβλεισε έσωτερικό σ' ένα λύκειο, στο Παρίσι, για 8 χρόνια.

Κρίμα!... Χθές άκόμη ή Ζαννέτα πούλησε μιά γαλοπούλα, κι' άγόρασε ένα άμορφο σάλι. Σήμερα το πρωτό φόρεσε με την κωπή λαχτάρα, πώς θά έβλεπε έπί τέλους τόν καλό της τόν Πάολ, πούχε τόσες μέρες νά τόν δη. Καθώς όμως πήγαινε τα πωλερικά της στον κάμπο νά βοσκήσουν, πέρασε κι' απ' το άρχοντικό του πατέρα του μικρού της φίλου. Έκει ρώτησε δειλά κάποιον ύπρητη, κι' ή άπάντησι πού της έδωσε εκείνος, της σπάραξε την τρυφερή καρδούλα...

Ο Πάολ είχε φύγει για το Παρίσι... Κρίμα!...

Γυρνάει το θράδυ με σκυμένο το καλοχτεμισμένο, καθαίο κεφάλια της, ή Ζαννέτα, στο σπικικό της, και κρύβει στο βήθος της παληάς, έβλίνης σεντούκας το άμορφο το σάλι. Σπάζει το χροσοκενημένο χτένι της, με το όποιο γρηνίζοταν για νά φαίνεται άμορφη στον Πάολ, σίχζει τη θαλασσιά καρδέλλα πού κρατούσε σφιχτά τις μπουβλες τών μαλλιών της κι' άποφαρίζει—με κλαμμένα τα ματάκια της και παραγμένη την φριζούλα της—νά μην ξαναστολή ποτέ της...

Δύο χρόνια πέρασαν...

Σουφουάνει... Ο ήλιος παίζει κωμωπυλι πύσω απ' τη ράχι του βουνού, τα πρόσβατα κλείνονται στη στήνη, τα κωδουνοίματα τών κωριαών γεμίζουν τόν άέρα, και τα βώδια, φροτωμένα με τ' άλέτρια τους γυρίζουν κωροσμένα στο άχορι...

Γυρίζει κι' ή Ζαννέτα με τα χηνάρια της απ' τη βοσκή...

Μά κάποιος νέος κομψοτυμένος, χαρούμενος και ζωηρος, ξεπροβάλλει ξαφνικά πύσω από έναν φράχτη, της φράζει το δρόμο και την κυττάζει, άστράφτοντας δλόκληρος από λαχτάρα κι' ευτυχία.

— Ζαννέτα;... της φωνάζει. Κορίτσα μου; Δέν με γνωρίζεις;... Με έέχασες κιόλας;...

Κι' εκείνη—κατασχυσημένη, κατάπληκτη, ντροπαλή—μοιρομυρίζει:

— Πάολ!... Πάολ!... Ήθος κιόλας;... Ω! Σε τί χάλια με βροσκεις;... Άχτένιστη... Γεμάτη σόνες... Με παπούτσια μαλαωμένα... Δίχως σάλι... Δίχως το σάλι μου, Πάολ!... Πού νά έξωο;...

—Μ' άγαπάς λοιπόν λιγάκι, Ζαννέτα μου;... Με θυμόσουν δυο έλειπα;... Αυτό μου φτάνει... Νά, σέψου, πώς για το κατήρι σου κόντευα νά τσικίσω τα πόδια μου τις προάλλες, καθώς πηδούσα την υψηλή μάντρα του λυκειού, για νά το σκάσω και νάρθω κοντά σου... Φίλησέ με, Ζαννέτα...

Άλλάζουν τρελλά φιλιά στο μέτωπο τα δυο άγνά παιδιά, πού εινε δεκάξη χρόνων, κι' οι χωρικολ πού περνούν κοντά τους, παρ' όλη τη μοιρομυρία τους, δεν βροσκουν φεγάδια στο κάτασπρο και άδολο άγκάλασού τους...

Η θόες περνούν, μά το τρυφερό τους κωβεντολόδι εν' άτέλειωτο... Το φεγγάρι τούς λούζει τώρα με τις άσμένες, άπαλές άχτίδες του, και στο φός του, ξεχωρίζουν έξασρα δυο-τρια άντριά κι' άγορμένα πρόσραπα: Τη μάννα της Ζαννέτας, τόν πατέρα του Πάολ, κι' έναν χωροφύλακα!...

Ο Πάολ πήγε με συνοδεία ξανά στο λύκειο του, ήσώσαν τα γονικά του κι' ή Άστουμια πού τόν γύρευαν παντοφ, κι' ή Ζαννέτα έφαγε της χρονιάς της απ' τη μάννα της, γιατί λάψαν δυο χηνάρες

ΤΙ ΤΙΘΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΓΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Ο ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΑΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολιό)

Ο μεγάλος Γάλλος δραματικός ήθοποιος Χάρου Μπάρν, ο οποίος έχει δημιουργήσει μερικούς από τους πιο δυνατούς δραματικούς ρόλους του κινηματογράφου.

— Ένα φοβερό σκάνδαλο συνετάραξε πριν από λίγες μέρες το Χόλλυγουντ: Η Κλάρα Μπάρν και η Θέλια Τόντ, η δυο μεγάλες αντίζηλες της κινηματογραφουπόλευσ... ήρθαν στα χέρια!

— Ήσαν και η δυο σε μιά μεγάλη δεξίωση και προσπαθούσαν να διακριθούν και να φιγουράρουν ή μιά περισσότερο από την άλλη. Τόσο δε παρατράβηξαν το σχοινί, ώστε στο τέλος άρριεσαν, άναψαν και κόρρωσαν.

— Άρχισαν λοιπόν να λογομαχοούν ζωηρότητα και στο τέλος ήρθαν στα χέρια.

— Η Κλάρα Μπάρν, πιο δραματική και πιο κατάστα, έχρησιμοποίησε τή νύχια και τή δόντια της. Έτσι ή δυστυχημένη Θέλια Τόντ ήταν σε λίγο σε άξιοσημητητα χάλια...

— Τό άλληλοφάγωμα θά έξακολουθούσε άγριο και λυσσαλέο, άν

οί άλλοι καλεσμένοι δέν επενέβαιναν και δέν τις έχώριζαν. Η κακότυχη Θέλια Τόντ ώδηγήθηκε άμέσως σ' ένα φαρμακείο, όπου τις επεδέθησαν τή τραυμάτια!

— Η άνεμόμυαλες και ζωηρές γυναίκες σπάνια έχουν άνοχη ήμη. Μόνο ο Θεός ξέρει τί λέγεται και τί δέν λέγεται στο Χόλλυγουντ γιά λογαριασμό της Λούπε Βελές, που εινε ή πιο θεοτάλαβη βεντέτα του κινηματογράφου.

— Φαντάζεστε λοιπόν με πόση περιέργεια και πόση άνυπομονησία περιμέναμ τελευταία στο Χόλλυγουντ να δούν πως θά συμπεριφερθή ή Βελές σε μιά παλιά αντίζηλό της, τή Βιργίνια Μπάρν, με τήν οποία έπρόκειτο να παίξουν μαζί στην ίδια ταινία.

— Η Λούπε Βελές είχε πριν από καιρό μιάν έ

άπ' τή κοπάδι της, τή οποία άφησε στην τύχη, ξεχασμένη με τόν Πάολ...

Πέρασαν αρκετά άκόμα χρόνια, άλλα άπελπισημένα κι άλλα γεμάτα από όλοθτερμες έλπίδες. Ο Πάολ τελείωσε τή λύκειό του, δίχως να ξεχάρι τή Ζαννέτα, μά τόν άραξαε τή στρατιωτικό. Τόν έστειλαν σ' ένα σύνταγμα στην Άφρική, μά αυτός που δέν είχε ξεχάσει ποτέ τή Ζαννέτα του, δέν έδλεσε ποτέ να τελειώση ή θητεία του, γιά να ξαναγυρίση κοντά της...

Κι ή Ζαννέτα;...

Τήν έφαγε τή χωριό κι ο κάμπος τή Ζαννέτα. Τήν άράνισε τή ξεροβόρα και τήν έλυσε τή λοπύρι. Όσο μεγάλανε ή φτωχή, τόσο και μεγάλωναν ή άξιώσεις τών γονικών της: Πρώτη στο χωράφι, πρώτη στο κόμφο τών ξύλων, πρώτη στον τρύφο και πρώτη στο θέρισμα. Μά τελευταία πάντα στις χαρές, τελευταία στο φαγητό, τελευταία γιά βτυο τή βράδυ, κι όταν ξεμυούσαν όλοι άπ' τή σπιτικό της, στολισμένοι γιά τίς γιορτές και γιά τή πανηγύρια του χωριού, ή Ζαννέτα είχε μαλλιά να ξάνη άκόμη. Θά φούριζε ή θά ξεφούριζε τή καρβέλια, άν ήσαν ζυμωμένα, ή, άν δέν ήσαν, θά καθόταν να ζυμώση...

Τά κοινέλια της Ζαννέτας κρέμονται τώρα, και μόλις κρύβουν τή σκελετωμένο και λερωμένο κορμί της... Τά μαλλιά της άνεμίζονται ξέτελεκα και μεροβειμένα, και τή γλαφωμένα μαλλία της κιντούν παντού και πουθενά... Άπ' τή στόμα της, τή παρωμορφωμένο άπ' τούς σπασμούς της τρέλλας, λέξι δέν βγαίνει, έξόν από άσυνάρτητα και κομμένα μουμουρίσματα...

Και τή σάλι της — τή περιφύμο εκείνο σάλι της — τή τρώει άκόμη ο σκόρος στο βάθος της παλιάς σεντοκάσ...

Του κάκου θά τή ρωτήσετε γιά τήν κατάνια της αυτή: Δέν θά νοιώση τίποτε άπ' τίς κούβεντες σας. Μά άν τεντώσετε τ' αυτή σας κανένα βράδυ, τήν ώρα που κλαίει πένθημα ο χερμονιάτικος άέρας άνάμεσα στα γυνιά κλαδιά τών δέντρων, τότε θά τήν άκούσετε να μουμουρίζει, διλωμένη στα δυο σε καμμά γωνία του λασπωμένου δοκού κι άνατριχιασμένη άπ' τή κρύο:

— Κλάψε, βορησά, τόν Πάολ μου, γιατί στέρεψαν παιά τή μάτια τή δικά μου!... Πάολ!... Πάολ!... Σε σκότωσαν οι άράπηδες της Άφρικής, καλέ μου... Πάολ!... Πάολ!...

Και τή οβρλοισιά της αυτό θά σας δώση τήν εξήγησι της τρωφής κατάνιας της!...

Ένα χαρακτηριστικό σκίτσο της δημοφιλούς βεντέτας Γκάμπυ Μορλάι.

ρωτική περιπέτεια με τόν Τζών Τζιλμπέρ, ο οποίος εινε σήμερα σύζυγος της Βιργίνιας Μπάρν.

— Πώς λοιπόν θά μπορούσαν να παίξουν μαζί ή δυο βεντέτες, χωρίς ν' άλληλοφαγωθούν;

— Η Λούπε Βελές όμως συγκράτησε παραδέξως αυτή τή φορά τή νεύρα της και φέρθηκε στην αντίζηλό της ήπιονικά.

— Μόλις μπήκε δηλαδή ή Βιργίνια στο στούντιο, ξετρεξε και τήν ύποδέχτηκε με άνοιχτές άγκάλες.

— «Είμαι ή Λούπε Βελές, τής ειπε. Χαίρω πολύ που γνωρίζω τή γυναίκα του Τζών. Ο Τζών εινε θαυμάσιος τύπος!»

— Κι' έτσι οι δυο άστέρρες δέν άλληλοφαγώθηκαν.

— Ο Φρειδεरिकός Μάρτς και ή γυναίκα του έδωσαν τήν πιο έντυπωσιακή δεξίωση τού έτους στο σπίτι τους, στο Χόλλυγουντ.

— Άντι να καλέσουν τούς φίλους τους στο συνηθισμένο χορό μεταιφιρισμένων, τούς παρακάλεσαν να προσέλθουν με τουαλέτες και φορέματα του ΧΙΧ αιώνος.

— Συγχρόνως διακόσμησαν τή σπιτι τους σύμφωνα με τή γούστο του αιώνος αυτού.

— Η Μάριη Πίκφορντ πήγε στη δεξίωση αυτή με ένα... ψηλό, παλαιό ποδήλατο. Η Έλεν Χάις και ή Φαίη Ραίη έξαμαν έξαιρετική έντυπωσι με τή χρυσά γοβάκια τους και τή φορεμάτια τους, που είχαν θαυμάσια άγγλικά κεντήματα. Έπίσης ή Νόρμα Σηρεφ φορούσε ένα καπέλο με πελώρια φτερά.

— Άλλά ο θριαμβευτής της βραδείας ήταν ο Δαυίδ Σέλτνικ, ο οποίος είχε ντυθεί άλά Ρούσβελτ, με τόν όποιον έμοιαζε καταπληκτικά.

Όταν οι άστέρρες του Χόλλυγουντ συναντούν στο δρόμο τους, τελευταίως, τή γοητευτική και άγαλιματώδη συνάδειφό τους Μιράμ Χόπκινς, τή... ζόβου, λάσπη!...

— Γενιά άπ' τόν καιρό που ή θούρα βεντέτα υιοθέτησε ένα άγοράκι, μόλις συναντήσει κανένα στο δρόμο της, σπεύδει να τόν συμβουλευθή γιά τή όνομα που τή αριάζει να δώση στον μικροσκοπικό προστατευόμενο της.

— Και τή τρομερό εινε ότι άκόμα δέν καταρωθηκε να βρη όνομα του γούστου της.

— Τό Χόλλυγουντ γέμισε από μικροσκοπικούς άστέρρες. Ο Τζάκι Κούπερ μάάλιστα εινε τή ειδωλο όλων, καθώς κι ή Δωροθέα Γκρέυ.

— Αντιθέτως ο Σαρλό, φοβούμενος μήπως τή παιδιά του κυριευθούν από τή μαγία της όδόνης, τούς άπηγόρευσε να παίξουν, έστω και έρασιτεχνικώς, στον κινηματογράφο.

— Έπίσης ή Νόρμα Σηρεφ και ο άντρας της, ο Γκορντ Χάλμπεργκ, φροντίσαν ώστε να μη δημοσιεύεται ποτέ ή φωτογραφία του παιδιού τους στις έφημερίδες, γιά να μη γίνη ματαιόδοξο και επώπολοιο.

— Η τρυφερές καρδιές άς ήσυχάσουν. Η εκμετάλλευσι τών άνηλικών άστέρρων του κινηματογράφου σταματά μά γιά πάντα.

— Στην Καλλιφρονία ψηφίστηκε τελευταία ένας σχετικώς νόμος, ο οποίος κανονίζει άσυνάρτητα τή ζήτημα αυτό.

— Έτσι ή Μάμπελ Κούπερ, ή μητέρα του περιφύμου Τζάκι, δέν θά εισπρατή πλέον παρά μόνον 75 δολάρια από τή 1500 που πληρώνεται ο μικρός γιός της τήν έβδομάδα.

— Τά υπόλοιπα θά κατατίθενται στην Τράπεζα έπ' όνοματι του Τζάκι και υπό τόν έλεγχο της Πολιτείας.

— Έπίσης κανένα παιδί δέν υπορει στο έξής να υπογράφη συμβόλαιο με κινηματογραφική εταιρεία, άν δέν έχει τήν έγκριση του Προέδρου τών Πρωτοδικών.

— Λέγεται ότι ο γάμος της ώραιοτάτης Μάτζ Ήθανς και του Τόμ Γκάλλερν θά γινή μόλις ο τελευταίος πάρει τή διαζυγίο του από τή Ζάσου Πίτς.

— Η καυμένη ή Ζάσου!... Εινε άτυχη και στη ζωή και στην όδύνη!...

Η Κλάρα Μπάρν και μερικοί από τούς αναριθμητους θαυμαστές της.